

JOGI FÓRUM PUBLIKÁCIÓ

**A 2014. évi XXXVIII. törvény alkalmazásának gyakorlati problémái a végrehajtás
foganatosítása során - figyelemmel 2014. évi XL. törvény rendelkezéseire**

Szerzők:

dr. Soós Eszter

Zahoránszky dr. Ungvári Ilona Mercedes

Budaörs,

2014. november 25.

Bevezető

A 2014. július 26. napján hatályba lépett, a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényt (a továbbiakban: „törvény”) a Parlament 2014. július 04. napján fogadta el, melyet a 2014. évi XL. törvény számos rendelkezés tekintetében módosított. (a továbbiakban: „törvény 2.”) A jelen cikk a hivatkozott törvény 8. fejezetében a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) szabályainak eltérő alkalmazása körében felmerült gyakorlati kérdéseket taglalja.

A végrehajtás foganatosítása során mind az eljáró végrehajtók, mind a végrehajtást elrendelő és foganatosító bíróságok részéről minden egyes végrehajtási ügyet meg kell vizsgálni az alábbi szempontok szerint:

- a végrehajtás alapjául szolgáló követelés kölcsönszerződésből eredő követelés-e vagy sem,
- ha megállapítható, hogy kölcsönszerződésből ered a követelés, akkor mikor és kik között jött létre a jogviszony,
- a szerződő felek milyen minőségben vettek részt az ügyletben,
- történt-e a 17. § (4) bekezdésében foglalt végrehajtási cselekmény illetve intézkedés,
- szünetelő ügyként kell-e a végrehajtási ügyet nyilvántartani.

1. Időbeli, tárgyi, személyi

A végrehajtás foganatosítása során az első nagy problémakör, ami felvetődött, hogy a törvény időbeli, személyi és tárgyi hatálya mely szerződésekre terjed ki.

1.1. Időbeli hatály

A törvény 1. fejezete az általános rendelkezések körében szabályozza a törvény időbeli hatályát, mely szerint a 2004. május 1. napja és az e törvény hatályba lépésének napja (2014. július 26.) között kötött fogyasztói kölcsönszerződésre terjed ki. Az 1. § (1) bekezdésének 2. mondata kimondja, hogy e törvény alkalmazásában fogyasztói kölcsönszerződésnek minősül a pénzügyi intézmény és a fogyasztó között létrejött deviza alapú (devizában nyilvántartott vagy devizában nyújtott és forintban törlesztett) vagy forint alapú hitel- vagy kölcsönszerződés, pénzügyi lízingszerződés, ha annak részévé a 3. § (1) bekezdése vagy a 4. § (1) bekezdése szerinti kikötést is tartalmazó általános szerződési feltétel vagy egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel vált.

A 17. § (1) bekezdés rendelkezései szerint a Vht. rendelkezéseit az e §-ban foglalt eltérésekkel kell alkalmazni.

A törvény 1. § (1) bekezdésében foglaltakhoz képest a 17. § (2) bekezdés azt mondja ki, hogy e § alkalmazásában kölcsönszerződés: pénzügyi intézmény és fogyasztó mint adós vagy adóstárs által kötött deviza vagy forint alapú hitel- vagy kölcsönszerződés, pénzügyi lízingszerződés. A végrehajtás foganatosításával kapcsolatos rendelkezések tehát külön definiálják a kölcsönszerződés fogalmát azzal, hogy elnevezését tekintve is amíg az 1. fejezetben fogyasztói kölcsönszerződést nevesít a törvény, addig a 8. fejezetben csak kölcsönszerződésként definiál.

A 17. § (1) bekezdésének vizsgálata során a törvény hatályba lépését követően felvetődött a kérdés a jogalkalmazók részéről, hogy minden egyes - független a szerződéskötés időpontjától - a 17. § (2) bekezdésben meghatározott kölcsönszerződésre kiterjed-e a törvény hatálya, vagy csak a

törvény 1. § (1) bekezdésében meghatározott időszakban létrejött fogyasztói kölcsönszerződésekre. A törvény 1. § (1) bekezdése ugyanis úgy rendelkezik, hogy e törvény hatálya a 2004. május 1. napja és az e törvény hatálybalépésének napja között kötött fogyasztói kölcsönszerződésre terjed ki. A törvény 1. § (1) bekezdésének 1. mondata az időbeli hatályt egyértelműen meghatározza, amelyből az következik, hogy a 2004. május 1. napja és a törvény hatályba lépése között létrejött 17. § (2) bekezdésében meghatározott kölcsönszerződésekre terjed ki a törvény hatálya. A jogalkalmazók részéről a dilemmát az okozta illetve okozhatta, hogy a törvény 8. fejezetében a 17. § kimondja, hogy a Vht. rendelkezéseit ebben a rendelkezésben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni és tekintettel arra, hogy a kölcsönszerződést is eltérően definiálja a 17. §, a jogalkalmazók egy része ebből adódóan a törvény hatályát is kiterjesztően értelmezte.

1.2. Tárgyi hatály

A törvényt 2014. október 15. napjával módosította a törvény 2. A módosítást követően a 17. § (2) bekezdés szerinti kölcsönszerződés definíciója kibővült, a jogalkotó egy külön, a (2a) bekezdés beépítésével bővítette a definíciót. A (2a) bekezdés kimondja, hogy e § alkalmazásában - a (2) bekezdésben foglaltak mellett - kölcsönszerződés: pénzügyi intézmény és fogyasztó mint adós vagy adóstárs által kötött, deviza alapúnak nem minősülő deviza hitel- vagy kölcsönszerződés, pénzügyi lízingszerződés.

A törvény a deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződések definiálása során követte a Hpt. 267. § (1) bekezdésében rögzített definíciót vagyis, hogy deviza alapúnak minősül a kölcsön, hitel és pénzügyi lízing, ha a pénzügyi intézmény devizában nyilvántartott vagy devizában nyújtott és forintban törlesztett hitelt/kölcsönt/lízinget helyez ki.

A módosítást feltehetően az indokolta, hogy a törvény 1. § (1) bekezdése értelmében fogyasztói kölcsönszerződésnek minősül a deviza alapú (devizában nyilvántartott vagy devizában nyújtott és forintban törlesztett) vagy forint alapú hitel- vagy kölcsönszerződés, pénzügyi lízingszerződés, ha annak részévé a 3. § (1) bekezdése vagy a 4. § (1) bekezdése szerinti kikötést is tartalmazó általános szerződési feltétel vagy egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel vált.

A 17.§ (2) bekezdése szerint pedig kölcsönszerződés deviza vagy forint alapú hitel- vagy kölcsönszerződés, pénzügyi lízingszerződés. Ha mind az 1. § (1) bekezdését, mind a 17. § (2) bekezdését összevetik, akkor egyértelműen megállapítható, hogy a devizában nyújtott, devizában nyilvántartott és devizában törlesztendő hitel-, kölcsönszerződések és pénzügyi lízingszerződések nem tartoztak a törvény hatálya alá 2014. július 26. és 2014. október 14. között, így ezen kölcsönszerződésekkel eredő követeléseken alapuló végrehajtási ügyeket nem lehetett szünetelő ügyként nyilvántartani. 2014. október 15. napjától tehát a törvény rendelkezéseit - amely a végrehajtási eljárásokra is vonatkozik - a deviza alapúnak nem minősülő kölcsönszerződések esetében is alkalmazni kell.

A törvény 1. § (2) bekezdése alapján a törvényben foglalt szabályokat nem kell alkalmazni azokra a fogyasztói kölcsönszerződésekre, amelyek teljesítésére irányuló kötelezettség megszűnt

a) végtörlesztés következtében (a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény 200/B. §-ban foglaltak szerint), vagy

b) e törvény hatálybalépése előtt a hitelszerződésből eredő kötelezettségeiknek eleget tenni nem tudó természetes személyek lakhatásának biztosításáról szóló 2011. évi CLXX. törvény alapján a fogyasztói kölcsönszerződés fedezetéül szolgáló ingatlannak az állam által történő megvásárlása következtében.

A törvényben foglalt szabályokat nem kellett alkalmazni a törvény rendelkezései szerint azokra a fogyasztói kölcsönszerződésekre, amelyek teljesítésére irányuló kötelezettség megszűnt a 2011. évi CXXI. törvény rendelkezései alapján beiktatott 1996. évi CXII. törvény 200/B § -ban foglalt rendelkezés szerinti végtörlesztés következtében. A hivatkozott jogszabályi rendelkezés lehetővé tette azt, hogy 2011. szeptember 29. és 2011. december 30. napja között előterjesztett írásbeli igénybejelentés alapján a lakóingatlanon alapított zálogjog vagy a 2005. évi költségvetéséről szóló 2004. évi CXXXV. törvény 44. §-a alapján vállalt állami készfizető kezesség fedezetével fogyasztóval kötött deviza alapú kölcsönszerződés alapján teljesített teljes előtörlesztés (a továbbiakban: végtörlesztés) esetén a pénzügyi intézmény - amennyiben a meghatározott feltételek teljesülnek - a végtörlesztés forint összegének meghatározásakor svájci frank esetén 180 HUF/CHF, euró esetén 250

HUF/EUR, japán jen esetén 200 HUF/100 JPY árfolyamot alkalmazzon.

Az adósok egy része élt a végtörlesztés adta lehetőséggel, a deviza alapú kölcsönszerződését megszüntette a tartozás megfizetésével, sok esetben erre egy újabb, már forint alapú hitel felvételével. A törvény 2. rendelkezései alapján ezen végtörlesztéssel megszünt kölcsönszerződések vonatkozásában is megnyílt a lehetőség a törvény rendelkezéseinek alkalmazására.

A törvényben foglalt szabályokat nem kellett alkalmazni azokra a fogyasztói kölcsönszerződésekre, amelyek teljesítésére irányuló kötelezettség megszűnt a törvény hatálybalépése előtt a hitelszerződésből eredő kötelezettségeiknek eleget tenni nem tudó természetes személyek lakhatásának biztosításáról szóló 2011. évi CLXX. törvény alapján a fogyasztói kölcsönszerződés fedezetül szolgáló ingatlanok az állam által történő megvásárlása következtében. A törvény 2. által bevezetett módosítások szerint a jelen bekezdésben taglalt tilalom kikerült a törvényből, azonban az alkalmazás kizárását kiterjesztette az állami kamattámogatással nyújtott lakáscélú forint alapú kölcsönszerződésre.

A törvény 2. módosítása megszüntette a törvény alkalmazásának lehetőségét a hitelkártyához vagy fizetési számlához kapcsolódó kölcsönszerződésre. A módosításnak azért is van jelentősége, mert számos olyan kölcsönügyletből eredő követelés behajtása iránt indult végrehajtási eljárást kellett szünetelő ügyként nyilvántartani a törvény rendelkezései szerint, amelyek néhány tízezer vagy százezer forint miatt indultak és hitelkártyához vagy folyószámlához kötött szerződéshez kapcsolódtak, vagyis nem a klasszikus lakáscélú vagy szabadfelhasználású kölcsönszerződésekből eredő, magasabb összegű kölcsönök behajtása iránt indultak.

1.3. Személyi hatály

A kölcsönszerződés fogalma a szerződő felek körét egyrészt a pénzügyi intézményre, másrészt pedig a fogyasztó, mint adós vagy adóstársa nevesíti.

A pénzügyi intézmény fogalmát a törvény 2. § 2. pontja határozza meg. Ennek értelmében pénzügyi intézmény a Hpt. 7. § (1) bekezdése szerinti pénzügyi intézmény, amely azt mondja ki szó szerint, hogy pénzügyi intézmény a hitelintézet és a pénzügyi vállalkozás. Felvetődött azonban a kérdés, hogy a Magyarországon fiókteleppel nem rendelkező, külföldi székhelyű pénzügyi intézményekre (a továbbiakban: külföldi pénzügyi intézmények) kiterjed-e a törvény hatálya. Ezek a külföldi pénzügyi intézmények ugyanis nyújthatnak határon átnyúló, vagyis Magyarországra irányuló pénzügyi tevékenységet, ami tevékenységre a Hpt. hatálya kiterjed, azonban kiterjed-e a törvény hatálya a külföldi pénzügyi intézményekre, egyáltalán ezen pénzügyi intézmények által nyújtott szolgáltatások a Hpt. 6. § (1) bekezdésének 38. pontja szerinti határon átnyúló szolgáltatásnak minősülnek-e, vagy értelmezzük a Hpt. ide vonatkozó definícióját szó szerint, vagyis arra, hogy pénzügyi intézmény a hitelintézet és a pénzügyi vállalkozás.

A Hpt. hatálya a fent írtak szerint nem terjed ki a külföldi székhelyű, Magyarországon fiókteleppel nem rendelkező pénzügyi intézményre, ugyanis a kölcsön nyújtása, folyósítása egyrészt nem Magyarország területén történt, másrészt devizában nyújtották, tartják nyilván és kéri visszafizetni. Itt jegyeznénk meg azt, hogy a törvény 2. a törvény hatályát kiterjeszti a devizában nyújtott, nyilvántartott és visszafizetendő kölcsönökre is, de ennek a külföldi pénzügyi intézmények tekintetében nincs jelentősége.

A Hpt. 1. § (1) bekezdés e) pontja alapján ugyan a Hpt. rendelkezéseit a külföldön székhellyel rendelkező pénzügyi intézmény által Magyarország területén történő, határon átnyúló pénzügyi szolgáltatás, kiegészítő pénzügyi szolgáltatásra is alkalmazni kell, azonban az érintett pénzügyi intézmények pénzügyi szolgáltatásai nem minősülnek határon átnyúló tevékenységnek a Hpt. 6. § (1) bekezdésének 38. pontja alapján, amely kimondja a határon átnyúló szolgáltatás, hogy olyan pénzügyi, illetve kiegészítő pénzügyi szolgáltatás nyújtása, amikor a szolgáltatás nyújtása nem a szolgáltatást nyújtó pénzügyi intézmény székhelyével, telephelyével, főirodájával, fióktelepével azonos országban történik, és a szolgáltatást igénybe vevő ügyfél telephelye, lakóhelye (lakcíme) sem abban az országban van, amelyben a szolgáltatást nyújtó pénzügyi intézmény székhelye, telephelye, főirodája, fióktelepe. Az érintett külföldi pénzügyi intézmények a végrehajtás alapjául szolgáló pénzügyi szolgáltatást nem Magyarország területén nyújtották, hanem

a pénzügyi intézmény székhelyével, telephelyével, főirodájával, fióktelepével azonos ország területén.

A törvény 2. § 1. pontja a fogyasztó definícióját a Hpt. 6. § (1) bekezdése szerint határozza meg. Fogyasztó eszerint az önálló foglalkozásán és gazdasági tevékenységén kívül eső célok érdekében eljáró természetes személy.

További kérdésként merült fel a kölcsönszerződések vizsgálata során azon szerződések köre, amelyekre vonatkozó végrehajtási eljárások az adóssal szemben kezességvállalási kötelezettség alapján indultak. A szerződő felek köréből a kezes kimaradt a törvény rendelkezései szerint, ugyanakkor a jogalkalmazás során megoszlik az álláspont, hogy a kezesekre kiterjed-e a törvény hatálya. Azon álláspont, amely szerint a törvény hatálya kiterjed a kezesekre is, abból indul ki, hogy a jogalkotó szándéka az, hogy minden olyan magánszemélyre kiterjedjen, aki a fogyasztó definíciójának megfelel, független attól, hogy adós, adóstárs vagy kezesi minőségben kötött szerződést. Azon álláspont, amely szerint a törvény hatálya nem terjed ki a kezesekre, a törvény szó szerinti értelmezését veszi alapul, amely szerint a fogyasztó, mint adós vagy adóstárs szerepel a jogügyletben. A két álláspont közül a gyakorlat az utóbbi irányába mozdult el.

A törvény hatálya nem terjed ki azon adóstársakra és kezesekre sem, akik vonatkozásában a kölcsönszerződést az adósi oldalról gazdasági társaságok, mint adósok kötötték és mellettük a természetes személyek adóstársként vagy kezesként vesznek részt az ügyletben, hiszen a fogyasztó kritériumának nem felelnek meg. A törvény hatálya nem terjed ki továbbá azon adósokra sem, akikkel szemben a végrehajtási eljárás a betéti társaság fizetési képtelenségére figyelemmel, mint beltaggal szemben van folyamatban.

2. Eljárás szünetelése

A törvény 17. § (3) bekezdése alapján a kölcsönszerződésen alapuló követelések behajtása iránt folyamatban lévő (vagy a kölcsönszerződésből eredő követelés behajtása érdekében

bekapcsolódással indult) végrehajtási eljárásokban - a (4), (7), (8) és (10) bekezdésben foglalt kivétellel - a külön törvényben meghatározott időpontig eljárási cselekmény, intézkedés nem foganatosítható, a felek és egyéb érdekelték által tett nyilatkozatok is hatálytalanok; eddig az időpontig minden határidő megszakad, azt követően a határidő újra kezdődik. A végrehajtási ügyet a végrehajtónak szünetelő ügyként kell nyilvántartania, ha a végrehajtási ügyben eljárási cselekmény vagy intézkedés foganatosítására e törvény alapján nem kerül sor.

A törvény fenti rendelkezéseire figyelemmel az alábbiakban részletezett kivételektől eltekintve a végrehajtási eljárásokat a végrehajtónak szünetelő ügyként kell nyilvántartania, a végrehajtási eljárások lényegében megállnak, végrehajtási cselekmény, intézkedés elvégzésére nem kerülhet sor, mert a végrehajtás a Vht. 52. § g.) pontjának analóg alkalmazásával szünetel. A Vht. 53. § (1) bekezdésének rendelkezéseiből adódóan a végrehajtási ügyek tekintetében a szünetelést a végrehajtónak kell megállapítani, arról jegyzőkönyvet kell készítenie. A végrehajtási eljárások szünetelő ügyként történő nyilvántartása ellenére azonban a meg nem fizetett tartozások vonatkozásában a tőke után a kamatfizetési kötelezettség folyamatosan fennáll a fizetendő kamatok (késedelmi, ügyleti, kényszerhitel...stb.) tekintetében.

A kivételt az alábbiak szerint szabályozza a törvény:

2.1.

A 17. § (4) bekezdésben meghatározott kivétel azon végrehajtási eljárásokra vonatkozik, amelyekben a követelés fedezeteként meghatározott vagyontárgyat a törvény hatályba lépését megelőzően - bírósági végrehajtási eljárásban árverés, végrehajtást kérő részéről történő átvétel, árverésen kívüli árverés hatályával történő eladás útján, vagy bírósági végrehajtáson kívüli értékesítették. Az e fedezetként meghatározott vagyontárgy értékesítésével összefüggő jogorvoslati eljárások, a kiürítéssel, birtokba adással kapcsolatos eljárási cselekmények lefolytatása, foganatosítása iránt a végrehajtó intézkedhet, azokat a végrehajtásban résztvevő felek és egyéb érdekelték is kezdeményezhetik a Vht. 303. §-ban meghatározott kivétellel.

2.2.

A 17. § (7) bekezdésben meghatározott kivétel, amely alapján a végrehajtást kérő, illetve az adós kérheti annak megállapítását, hogy a kölcsönszerződésben nem szerepel a 3. § (1) bekezdése, illetve a 4. § (1) bekezdése szerinti szerződéses kikötés. A kérelmet a végrehajtónál kell benyújtani, aki azt - elbírálás végett - az ügy irataival együtt beterjeszti a végrehajtást fogatosító bírósághoz. A kérelmet legkésőbb a törvény hatálybalépésétől számított 120 napon belül kell benyújtani vagy ajánlott küldeményként postára adni. A kérelmet a végrehajtást fogatosító bíróság a végrehajtási kifogás elbírálásának szabályai szerint bírálja el.

A törvény 2 által bevezetett módosítás következtében a törvényből kikerült azon kikötés, mely a kérelem benyújtására rendelkezésre álló határidőt a törvény hatályba lépését követő 120 napban határozta meg.

A kérelmeket a módosítást követően is végrehajtási kifogásra vonatkozó eljárási szabályok szerint kell elbírálni, így a 17. § (7) bekezdésére alapított kérelmek előterjesztése esetén az Itv. 42. § (1) bekezdés d.) pontjában meghatározott mértékű - 15.000,-Ft - illetéket le kell róni.

2.3.

A 17. § (8) bekezdésben meghatározott kivétel ha a végrehajtást fogatosító bíróság azt állapítja meg, hogy a kölcsönszerződésben nem szerepel a 3. § (1) bekezdés, illetve a 4. § (1) bekezdés szerinti szerződéses kikötés, akkor végzéssel határoz arról, hogy - a végzés jogerőre emelkedését követően - a (3)-(6) bekezdés nem alkalmazható és az eljárási cselekmények, intézkedések fogatosításának van helye; a megszakadt határidők a végzés jogerőre emelkedését követően kezdődnek újra.

A törvény 2. rendelkezései alapján beiktatott 22. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezésre figyelemmel az 1. § (2) bekezdése szerinti kölcsönszerződések esetén a végrehajtást kérő vagy az adós a 17. § (7)-(8) bekezdése szerinti eljárás lefolytatását kérheti, a kérelmet a bíróság soron kívül

bírálja el.

2.4.

A törvény 17 §. (10) bekezdésben meghatározott kivétel szerint a törvény rendelkezései alapján az adósnak lehetősége van arra, hogy a követelés összegét megfizesse, vagy a követelés megszűnésének, csökkenésének bejelentésére és az azzal kapcsolatos eljárási cselekmények, intézkedések megtételére sor kerüljön.

A törvény 2. a törvény 17 §. 10. bekezdésben foglalt rendelkezést egy c) ponttal egészítette ki, amely alapján a kölcsönszerződések esetén a végrehajtás elrendelésére (a végrehajtási eljárásba bekapcsolódásra irányuló kérelem elbírálására) sor kerülhet és a végrehajtás elrendelése (a végrehajtási eljárásba bekapcsolódásra irányuló kérelem elbírálása) körébe tartozó eljárási cselekmények, nyilatkozatok megtehetőek.

A törvény 2 a törvény 10. Záró és átmeneti rendelkezéseit egy 22. § (1) bekezdéssel egészítette ki.

A 22. § (1) bekezdés alapján ha a 17. § (2) bekezdése szerinti kölcsönszerződések esetén a végrehajtás elrendelése (a végrehajtási eljárásba bekapcsolódásra irányuló kérelem elbírálása) iránti kérelmet 2014. július 26. napját követően nyújtották be, és 2014. október 15. napjáig nem került sor a végrehajtás elrendelésére (a végrehajtási eljárásba bekapcsolódásra irányuló kérelem elbírálására), a végrehajtás elrendelése (a végrehajtási eljárásba bekapcsolódásra irányuló kérelem elbírálása) iránt 2014. december 15. napjáig kell intézkedni.

A törvény rendelkezései alapján, ha a zálogjogosult kérelmező olyan végrehajtási eljárásba kíván bekapcsolódni, amely a követelés jogalapját tekintve - nem a törvény hatálya alá tartozó kölcsönszerződésből eredő követelés érvényesítése iránt indult, a végrehajtónak be kellett terjeszteni a végrehajtást fogantatosító bírósághoz a zálogjogosult kérelmező kérelmet. Ebben az esetben az alap végrehajtási ügyet a végrehajtó nem tartja szünetelő ügyként nyilván, maga a

kérelem a zálogjog alapján érvényesíteni kívánt követelés végrehajtásának elrendelésére irányuló kérelem, így a végrehajtónál még nem rendelkezik önálló ügyszámmal. Ezek a végrehajtási ügyek a bíróság előtt álltak meg azzal, hogy a zálogjogosulti bekapcsolódás alapjául szolgáló kölcsönszerződésből eredő követelés iránt indult eljárás a törvény 17. § (3) bekezdés második mondata és a Vht. 52. § g.) pontja alapján szünetel, az alap, illetve a csatolt végrehajtási eljárásokban a zálogjogosulti bekapcsolódással érintett fedezeti vagyontárgy vonatkozásában intézkedések, eljárási cselekmények nem fogantatosíthatóak a külön törvényben meghatározott időpontig. ugyanis a fent hivatkozott kölcsönszerződés a törvény 17. § (2) bekezdésének hatálya alá tartozik. A törvény 2 rendelkezései azonban azt a változást vonták maguk után, hogy 2014. október 15. napjától a végrehajtások elrendelése, így a zálogjogosultak végrehajtási eljárásba történő bekapcsolódása iránti kérelmeket is el kell bírálni.

3. Letiltás

A végrehajtási eljárások gyakorlati kérdései körében kiemelendő a 17.§ (9) bekezdésében szabályozott rendelkezés.

A törvény 17. § (9) bekezdése alapján ha e törvény hatálybalépése napján a kölcsönszerződésen alapuló követelés behajtása iránt indult végrehajtás azért szünetel, mert

a) az adós részére részletfizetést engedélyeztek vagy

b) a letiltás előjegyzését a munkáltató (a járandóságot folyósító szerv) igazolta és más intézkedésre nincs lehetőség vagy nincs szükség,

az adós a végrehajtónál kérheti a (3) bekezdés alkalmazását.

Amennyiben az adós tartozásának megfizetési iránt a letiltást már előjegyezték, fogantatba vették a végrehajtó megkeresése alapján és a végrehajtási eljárás a Vüsz. 34. § b. pontja alapján ügyviteli szempontból szünetel, a letiltás csak abban az esetben fog „szünetelni”, amennyiben az adós a végrehajtónál kéri a 17. §. (3) bekezdésének alkalmazását, az ügy szünetelőként történő nyilvántartását. A bírósági letiltás esetén ugyanez a helyzet áll fenn. Az adós kérelmének hiányában a letiltás alapján az eljárás változatlanul folyik tovább.

4. A Vht. 103. § (8) bekezdésére alapított kérelmek

A fentiekben leírtakon kívül külön említést igényel a végrehajtási eljárás során lefoglalt gépjárművek vonatkozásában a Vht. 103. § (8) bekezdésére alapított és a szünetelést megelőzően beterjesztett kérelmek elbírálása.

A Vht.103.§ (8) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a gépjármű árverésig történő használata iránti kérelem előterjesztésére van lehetősége abban az esetben, ha az adósnak arra a munkavégzése helyszínére történő eljutása, üzemi, üzleti tevékenységének folytatása vagy saját és családtagjainak szállítása érdekében van szüksége, és az eljárás során korábban rendbírsággal nem sújtották. A kérelem előterjesztésére álló határidő a foglalásról való tudomásszerzést követő 8 nap.

A bíróság a gépjármű használatát engedélyező végzését megküldi a végrehajtónak, aki intézkedik a gépjármű forgalomba történő visszahelyezése iránt. A bíróság végzése ellen nincs helye fellebbezésnek.

A törvény 17. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel külön törvényben meghatározott időpontig eljárási cselekmény, intézkedés nem foganatosítható, így a gépjármű foglalására figyelemmel a gépjármű árverésig történő használata iránti kérelem előterjesztésére, és a szünetelést megelőzően a már beterjesztett kérelmek elbírálására sincs lehetőség. A gyakorlatban az is problémát okoz, hogy a lefoglalt gépjárművek tárolási költsége rendkívül magas, a kérelmek elbírálása és a szünetelő végrehajtási ügyek folytatásának jövőbeli időpontja nincs egzakt módon, pontosan meghatározva, az egy későbbi jogszabály elfogadásától és hatályba lépésétől függ.

5. Végrehajtási kifogások

A Vht. 217.§ (1) bekezdése szerint a végrehajtónak a végrehajtási eljárás szabályait és a végrehajtási kifogást előterjesztő jogát vagy jogos érdekét lényegesen sértő intézkedése, illetőleg intézkedésének elmulasztása (a továbbiakban együtt: intézkedése) ellen a fél vagy más érdekelt

végrehajtási kifogást (a továbbiakban: kifogás) terjeszthet elő a végrehajtást fogantatosító bírósághoz.

A szünetelést megelőzően előterjesztett végrehajtási kifogások elbírálására is irányadóak a szünetelésre vonatkozó rendelkezések, így a felek, egyéb érdekeltek által előterjesztett végrehajtási kifogások nem bírálhatóak el. A szünetelés alatt tett nyilatkozatok, kérelmek, végrehajtási kifogások a szünetelés megszűnését követően sem vehetők figyelembe.

A becsérték elleni végrehajtási kifogása elbírálása iránt folyamatban lévő eljárásban a már felmerült szakértői díj megállapításáról és kiutalásáról azonban a bíróságnak rendelkeznie kell, figyelemmel arra, hogy ez nem a követelés behajtásához kapcsolódó intézkedés.